

LENI SARIS

Festival in Luzern

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

In de koele avondwind ritselden zacht de bladeren van de dichte struiken, die tegen de kleine, groene poort groeiden. Gabrielle Marting drukte zich nog wat verder in de schaduw van de bosjes, haar hart klopte vlugger toen ze geluid van een deur meende te horen. Het enige licht was dat van een booglamp, die buiten de poort van het pensionaat in de wind deinde. Het was niet eens licht genoeg om op haar polshorloge te kunnen kijken, maar het moest zeker al over halftwaalf zijn. Opnieuw hoorde ze het geluid van een deur, die zacht gesloten werd en ze hield haar adem in van schrik. Ze kreeg gewoonweg maagpijn van louter narigheid! O, als ze maar weg durfde gaan, maar dan liep Suzanne er in.

Weggedrukt in de struiken en af en toe hui-verend in de frisse wind overdacht Gabrielle somber de toestand.

Suzanne Delparte was zo vrolijk, zo mooi en zelfverzekerd en ze draaide letterlijk iedereen om haar slanke vinger, vanaf de meisjes tot aan de directrice. Ze was ad rem en ze kon soms brutaal zijn, maar ze kon ook allerliefst vleien. Er was eigenlijk geen meisje op school, dat

het waagde om Suzannes onbetwiste autoriteit ook maar met een woord aan te tasten.

Toen Gabrielle op het internaat kwam, ontfermde Suzanne zich vanzelfsprekend over het tengere, blonde nieuwelingetje, dat zo verlegen en eenzaam was en steun hard nodig had. Gabrielle was haar geweldig dankbaar geweest en ze had toen vanzelfsprekend nog niet geweten, dat diezelfde lieve, vrolijke Suzanne een waar schrikbewind kon uitoefenen wanneer ze niet onmiddellijk haar zin kreeg.

Suzanne wist alles en zag alles en ze zei nooit: 'Wacht maar, als je m'n zin niet doet, dan zal ik je wel eens gaan verraden.' Nee, Suzanne bracht, heel vriendelijk, en langs haar neus weg, een of ander strafbaar feit in het gesprek naar voren, maar er was een dreigende ondertoon, die het zwaarste woog. Suzanne had namelijk een twijfelachtig talent om de onschuldigste kleinigheden zo te verdraaien, dat de kern van waarheid verwrongen en vergroot werd als in een vergrotende spiegel. Met Gabrielle was het iets anders. Ze had werkelijk een blanco strafregister, maar ze kon helemaal niet tegen Suzanne op en ze wist maar al te goed, dat Suzanne wel zou zorgen, dat niemand zich meer met haar bemoeide, zodra

ze het waagde om tegen te strubbelen en zo Suzannes onbetwiste autoriteit aan te tasten.

Suzanne wist immers zo goed hoe bang Gabrielle voor eenzaamheid was.

Iedereen is bang voor haar! dacht Gabrielle bitter. Maar niemand durft haar aan en wat zou er gebeuren, wanneer iemand het waagde om Suzanne bij Madame Latour aan te klagen? Die lieve Suzi... Die kan immers geen kwaad doen! Je zou als jaloers en leugenachtig uitgekreten worden. Intussen sta ik hier minstens drie keer per week op wacht om de lieve Suzi stilletjes binnen te laten, wanneer ze de stad is in geweest. Ik weet niet eens waar ze uit hangt... wat kan het me ook schelen! Als ze gesnapt wordt, ben ik net zo schuldig als zij, omdat ik haar geholpen heb. Ik móet er wel mee doorgaan, maar ik kan die ellendige spanning bijna niet meer verdragen. Geen wonder dat ik mager en lusteloos word... geen wonder dat iedereen vraagt of ik me wel goed voel... en geen wonder dat madame Latour me vol stopt met haar afschuwelijke 'versterkende pilletjes'. Het helpt immers allemaal niet, het helpt niet... o, kwam ze nou maar! Ik ben bang, ik heb het koud en wil naar bed!

Gabrielle keek schichtig rond. Ze was eigen-

lijk niet zo'n held in het donker, ze zag overal vreemde schaduwen en ze hoorde telkens vreemde geluiden waarvan ze schrok.

Morgen heb ik weer slaap onder de lessen, wist ze, en ik ben al niet zo'n geweldige studiebol. Ik begrijp niet, hoe Suzanne het levert om er iedere morgen zo fris uit te zien, maar ja... ze studeert ook niet en het kan haar totaal niets schelen... Mij eigenlijk ook niet en toch werk ik hard, omdat ik het toch al zo sneu voor paps vind, dat hij zo'n absoluut talentloze dochter bezit... dat moet toch wel hard voor hem zijn, wanneer je zelf zo'n briljante persoonlijkheid bent!

Een paar minuten vergat ze alle narigheid en verlangend zochten haar gedachten haar vader, die heel jong getrouwd en na twee jaar al weduwnaar geworden, niet wist wat hij, de grote dirigent, die dikwijls op reis was, moest beginnen met een zeventienjarige dochter. Hij hield dolveel van haar, maar hij was geen echt vaderlijk type. Gabrielle dacht met vertedering aan hem. Hij was nog zo jong, nog niet eens veertig jaar en hij zag er nog zo jeugdig uit. Slank en knap en erg sportief, somde Gabrielle op. Erg vriendelijk en nogal verstrooid. Niet bepaald iemand om veel te begrijpen van het

leven van een zeventienjarige. Ze kon zich zijn verschrikte reactie duidelijk voor de ogen halen, toen ze het eens gewaagd had om te klagen. Zo dikwijls als Oscar Marting er kans toe zag, bracht hij zijn dochter een bezoek en dan hadden ze het heerlijk samen.

‘Maar ik dacht, Gabrielle, dat jij je hier gelukkig voelde!’ had hij verschrikt gezegd. ‘Het is hier zo’n mooie omgeving! De meisjes zijn toch aardig en mevrouw Latour is een vriendelijke dame!’

‘En daarmee is alles gezegd!’ Het had onwillekeurig een beetje sarcastisch geklonken.

Ze was er maar niet verder op ingegaan. Ze kon haar vader, die nu eenmaal altijd reizen moest, toch niet aan zijn hoofd gaan zeuren, dat ze kostscholen en deftige meisjesinternaten hartgrondig beu was geworden in de loop der jaren. Vroeger was ze wel bij een tante in huis geweest, maar Gabrielle had helemaal niet met haar neefjes en nichtjes op kunnen schieten. Het was werkelijk niet Gabrielles schuld geweest, maar de lieve kinderen hadden te goed geweten, dat ze bij hun moeder geen kwaad konden doen. De stille, zachte Gabri was een prachtige zondebok geweest. Het duurde lang voor Oscar Marting er van

overtuigd raakte, dat alles wat Gabrielle hem onder stromen tranen vertelde, zodra ze er de kans toe kreeg, niet overdreven was. Vanaf dat ogenblik had Gabri een Engelse, een Franse en een Hollandse kostschool afgewerkt en was nu bezig om in een duur Zwitsers internaat ‘de laatste kantjes glad te laten slijpen’.

En paps moest eens weten hóé! dacht Gabrielle, ze hoorde de lichte galm van de klok in het dal. Twaalf uur!

Voorzichtig werd er op het poortje getikt en terwijl Gabrielle de sleutel omdraaide en het krakende poortje lichtelijk omhoog duwde, zodat het niet te veel lawaai maakte, gleed Suzanne naar binnen.

‘Alles veilig?’ fluisterde ze. ‘Heb je lang op wacht gestaan?’

‘Ja,’ zei Gabrielle kortaf. ‘En als je voortaan wéér op pad gaat, dan laat je de poort maar open staan.’

‘Schreeuw niet zo,’ beet Suzanne haar toe. ‘Veel te gevaarlijk. Ik moet zeker weten dat de poort open is en daarbij... het is beter voor je om te doen wat ik vraag. Kom mee!’

Ze greep Gabrielle zo onzacht bij de arm, dat ze bijna een gil van pijn had gegeven.

Achter elkaar slopen ze de tuin door en het

nachtstille huis binnen. Eerder dan Gabrielle vermoedde Suzanne onraad en voor haar kwam het plotselinge aandraaien van het licht niet zo onverwacht als voor Gabrielle, die er uitzag als het verpersoonlijkte kwade geweten.

‘Op heterdaad betrapt!’ De koele, autoritaire stem klonk heel rustig, maar de ogen in het fijne, oude gezicht waren hard en meedogenloos.

‘Dit kan niet wachten tot morgen. Ga allebei mee naar mijn kamer.’

Gabrielles maag kromp samen. Ze voelde zich draaiërig en doodziek en door een mist zag ze hoe onbekommerd Suzanne er uitzag, alsof ze zich wel amuseerde.

In de kamer van de directrice, die heel anders leek dan overdag, stond de oude dame lang en recht voor de twee meisjes.

‘Ik vond vorige week een zakdoekje met de initialen G. M. bij het poortje. Ik begreep niet hoe dat ding daar kwam,’ de stem klonk nog steeds rustig. ‘Het tuinpoortje pleegt nooit gebruikt te worden... of toch... Gabrielle?’

‘Waarom vraagt u dat aan mij?’ vroeg Gabrielle dof, ze wendde zich naar Suzanne. ‘Toe Suzanne... jij kunt het uitleggen!’

‘Wel...’ Suzanne glimlachte sereen. ‘Ziet u,

mevrouw Latour, ik vind het niet prettig om een vriendin te verraden.'

'Suzanne, was jij daar om Gabrielle binnen te laten?'

'Ja,' zei Suzanne rustig. 'Ik weet wel, dat Gabri het precies omgekeerd zal vertellen, maar daar kan ik niets aan doen. U gelooft haar of mij... en u kunt kiezen.'

Gabrielle staarde volkomen verbluft naar Suzanne, die daar zo rustig stond, zonder haar aan te kijken, met haar koperkleurige haardos in zachte golven om haar mooie gezichtje.

'Wat deed jij in de stad?' De vraag klonk snijdend en het duurde even voor Gabrielle begreep, dat mevrouw Latour tegen haar sprak.

'Maar ik... ik ben helemaal niet in de stad geweest. Geloof u me toch!' Gabrielles stem schoot jammerend uit. 'Ik ben niet in de stad geweest!'

'Kind, draai er niet omheen en probeer tenminste niet een ander de schuld te geven,' snauwde mevrouw Latour. 'Suzi, het was niet goed van je om haar te helpen... ja, ik weet wel, dat je altijd voor iedereen op de bres staat, maar toch... het was verkeerd van je. Ik ben ook zwaar in jou teleurgesteld. Gabrielle, kijk me aan... wie ontmoette je buiten de poort?'

Gabrielle staarde haar aan, de woorden gingen nagenoeg onbegrepen langs haar heen.

Dat iemand zo intens gemeen kon zijn als Suzanne had ze nooit durven dromen, hoewel ze toch wel wist, dat het meisje nooit veel last van haar geweten had.

‘Niemand... ik ben immers nooit naar buiten geweest!’

Ze wrong haar handen in een onbewust dramatisch gebaar, maar de hele nachtelijke scène was een nachtmerrie. ‘Geloof u me toch!’

‘Als ze een vriend heeft, vertelt ze ons dat toch niet!’ Suzanne haalde verveeld haar schouders op. ‘Mogen we nu alstublieft naar bed gaan?’

‘Jullie horen er morgen meer van.’ Het gezicht tegenover hun leek opeens heel moe en erg oud. ‘Ga naar je kamer.’

Zodra de kamerdeur achter de twee meisjes dicht was gegaan keerde Gabrielle zich naar Suzanne, ze balde haar vuisten. ‘Dus daarom was je er zo op gesteld, dat ik altijd bij het poortje op wacht stond!’ zei ze bevend van woede.

‘Maak je niet druk!’ Suzanne zat op haar bed en schopte haar hooggehakte schoentjes uit, ze keek met koude, spottende ogen omhoog naar